

Nr 263.

Av herr **Ljungberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 181, angående reglering av löneförhållandena för befattningshavare vid lots- och fyrstaten m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 181 angående reglering av löneförhållandena för befattningshavare vid lots- och fyrstaten m. m., föreslås bl. a. en uppdelning av lotsplatserna i klasser, för vilka olika lönebelopp skulle gälla. Departementschefen finner en sådan indelning motiverad av den olika arbetsbördan å de skilda lotsplatserna och anser statsrådet därjämte, att denna olikhet icke kan helt utjämnas genom vederbörande lotslotter.

Gäller det att värdesätta lotsarnas arbete kan det ju tyckas, att den lotsplats, där lotsningen är omfattande och fartyg och last i allmänhet större och värdefullare, är så mycket mera krävande, att merarbetet och det större ansvaret icke kan ersättas med skillnaden genom lotslotten. Härvid får emellertid inte förbises, att en lots på mindre plats kan, ehuru fartyg och last äro mindre, på grund av segelledens svårigheter och fartygens sämre förmåga att taga sig fram, få utföra ett såväl hårdare som mera tidsödande men också mindre givande arbete. Från Bohuskusten skulle kunna anföras många exempel på, där lotsen, fränsett platsen på vilken han varit stationerad, med rådighet och stor skicklighet räddat fartyg och liv under de mest svåra förhållanden. Därjämte gör ju den omständigheten, att lotsen som regel är hänvisad att förbliva på anvisad plats, en indelning i löneklasser från andra utgångspunkter än skicklighetens mindre rättvis.

Den från lotspersonalen framförda synpunkten, att lotsarna fortfarande borde ställas i en klass, synes mig således vara väl grundad. Att höja lotsarnas andel i lotspenningarna utöver 40 procent finner jag icke tilltalande. Utan att vara fackman på området håller jag före, att en

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 4 saml. 76 häft. (Nr 263-267.) 1

koncentration av lotsplatserna skulle vara möjlig. Genom en förbättring av lotsarnas båtmaterial samt med hänsyn tagen till den snabbhet, varmed lotsen nu kan taga sig fram med motorbåt jämfört med segelbåtarna förr, och att telefonförbindelserna i hög grad utvecklats och än mer kunde förbättras, borde det vara möjligt, att sammanföra upppassningen till de yttre platserna, vilka i sin tur därigenom borde kunna göras mera effektiva. Även om en sådan sammanförning icke kan ske på en gång och ej heller kan så noga bestämmas ifråga om platserna förr än seglationen åter kommer i mera normala gångor, borde dock en utveckling i sådan riktning kunna hållas för sannolik. Är detta mitt antagande riktigt, synes härav framgå ytterligare ett skäl för att inte nu införa en klassindelning av lotsarna. I sjöfartens intresse ligger ju också, att lotsarnas kompetens hålles på möjligast höga nivå. I den mån detta krav uppehålles med skärpa, mister tanken på klassindelning än mer skenet av berättigande.

Ett bifall till de synpunkter, jag ovan framställt, innefattar givetvis ett vidblivande av de förmansanställningar, överlotsar och lotsförmän, som för tjänsten krävas, och de lönetillägg, som dessa befattningar kunna förtjäna. Jag förutsätter, att vid bifall till min motion utskottet verkställer de övriga ändringar i Kungl. Maj:ts förslag, som härigenom må bliva påkallade.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen vid bifall i övrigt till vad Kungl. Maj:t i förevarande proposition föreslagit måtte finna lämpligt att bibehålla lotsarna i en klass samt att i anslutning härtill vidtaga den generella förbättring i lotspersonalens löneställning, som måste anses skäligen.

Stockholm den 27 mars 1922.

Axel Ljungberg.